

”Bum – Bom – Bum” lød det fra den lille lejlighed på tr. sal i Bullerby. Og igen ”Bom – Bum – Bom”. ”Forkert igen”, tænkte Øltønden, der øvede sig på sin store stortromme, mens over-, under- og naboer bankede løs på både loft og væg. ”Hvis de dog bare kunne banke i takt”, tænkte Øltønden, ”så ville det nok gå meget bedre med mit øveri”.

Øltønden havde øvet sig, lige siden han var et lille anker, på at ramme den store stortromme fra henholdsvis venstre og højre, fra højre og venstre og af og til også samtidig fra begge sider, men lige meget hjalp det. Han havde ellers studeret i en periode hos SAAB, dengang de lavede totakttere, men det havde ikke rigtig hjulpet.

I en tidligere periode havde Øltønden forsøgt at blive behandlet for bedre at kunne slå, men han læge, Fru Strationer, havde blot afvist ham med besked om, at han var født med en rød trommehinde og derfor kunne have svært ved at ramme rigtig. ”Du skal blot vælge side”, var lægens gåde råd til Øltønden, men det var nu lettere sagt end gjort, for det er ikke bare sådan at omvende den store stortromme modsat, vende den om og stadig slå i takt, for hvordan er det lige, at man vender en rund stor stortromme rundt, så den vender modsat rundt uden at dreje den?

”Bum”, lød det lige pludselig. Øltønden kiggede sig omkring og forstod ikke hvor lyden kom fra. Køllerne lå på bordet og den store stortromme sad stadig på maven. Men det var nu kun flaskeposten, der havde smidt reklamer og den lokale ugeavis ind igennem hoveddørens oplukker.

Øltønden skyndte sig at læse ugeavisen, for det kunne jo være, at der måtte stå noget interessant.

På forsiden var den en stor annonce: ”RØDgrød med fløde ad libitum. Kun en af ”De Røde””. Ingen interesse, så Øltønden læste videre: ”Husker du Korsbæk? Kom til en festlig aften med Røde”. Heller ingen interesse. Under ferieture var der en masse annoncer for ØLejr, men det var ikke noget for Øltønden, så han slog op i avisen under ”Takt og Tone”.

”Kom til stort party, hvor vi maler byen RØD”, ”Gider du Madame Gad?”, ”Er du også tonedøv”, osv. var der opslag om i ”Takt og Tone”, men under personlige fandt Øltønden annoncen fra ”Hvirvelvind” (se første afsnit).

”YES”, tænkte Øltønden, ”så er det måske på tide at lette Anker og forsøge at skifte fra SOLO til sØLe. Der kan jo aldrig ske noget ved at prøve”.

Og Øltønden skrev med det samme til sin kommende ven, Hvirvelvinden, og sendte det med ØLkusk (se første afsnit).

”Sæt nu at vi bliver gode?”, tænkte Øltønden, ”mon så vil bliver inviteret til at spille på RØD Scene i Roskilde eller kommer med til Rød Koncert landet rundt?”.

Øltønden håbede på, at fremtiden ville blive bedre – meget bedre – end dengang han sejlede og blev smidt at midt ude på Det RØDe Hav, og selv måtte KAPSEjLadse ind til den Røde Plads for at komme hjem.

Nu måtte Øltønden blot vente på at mødes med sin nye ven, Hvirvelvinden. Og hvordan det måtte gå, er du velkommen til at ”give dit besyv med”, hvis du gerne vil være medskribent til eventyret.

*Og hvad sidenhen skete, henhører til et tredje afsnit.*